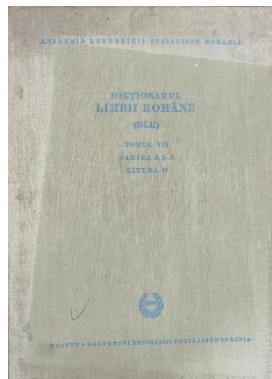

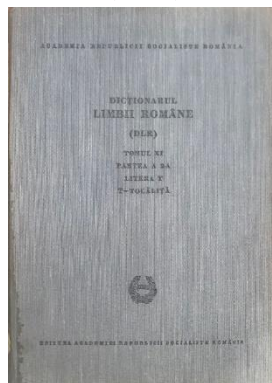
„FOTOGRAFIE DE GRUP CU DOAMNĂ”: DE LA FICȚIUNE, PRIN CĂRȚI, LA REALITATE

Să prezint un cuvânt omagial despre profesoara mea este fără îndoială o provocare. Stilul potrivit, fie abordarea oficială, fie izvorul amintirilor, este de fapt o stare de spirit. Am ales fără ezitare amintirea unei frumoase colaborări pentru că este o cale sigură de a evoca o personalitate. Această abordare este în mod evident subiectivă, dar reprezintă cumva un test al recunoștinței mele. Nu-l voi pica.

Doamna profesoară Doina Negomireanu a absolvit Facultatea de Filologie a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca și a fost cercetător științific în cadrul Institutului de Lingvistică și Istorie Literară, filiala Cluj a Academiei Române.

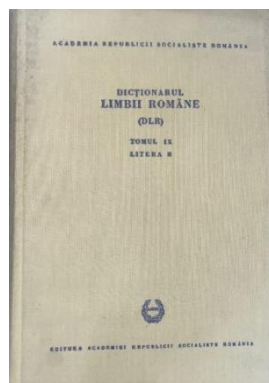
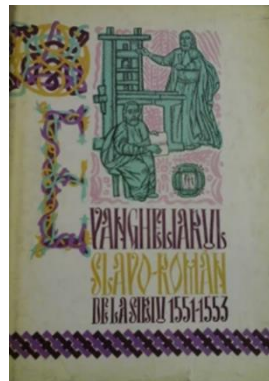
Ulterior a activat la Universitatea din Craiova, unde a devenit, din 2004, profesor universitar. Este specializată în limba română literară, cu o competență principală în semantică și stilistică. Opera științifică este amplă și variată, cu referire specială la cărțile publicate la Editura Academiei: *Dicționarul limbii române*, operă monumentală (coautor, 4 volume, publicate în

1969, 1975, 1982, 1983), *Evangheliarul slavo-român de la Sibiu, 1551-1553* (ediție filologică, 1971), *Limba română corectă* (1973), *Bibliografia Dacoromaniei* (1983), *Vocabular românesc. Gândi.*

Câmp lexico-semantic (monografie științifică, 2000) etc. De asemenea, a coordonat câteva volume și a publicat zeci de articole științifice (despre semantică, stilistică, fonetică, ortografie, ortoepie, formarea cuvintelor, etimologie).

Am cunoscut-o pe doamna profesoară când eram elev de liceu. Într-o zi, dirigintele nostru, Dumitru Răducanu, ne-a anunțat că o profesoară de la universitate urma să ne predea un curs de limba română. Într-adevăr, a fost o prelegere despre limbajul poetic al lui Tudor Arghezi. Doamna profesoară Negomireanu ne-a explicat cu răbdare

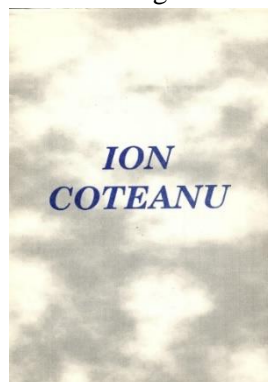
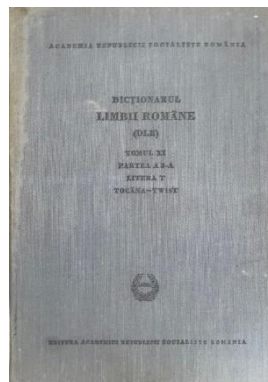
un flux verbal continuu, ținând în mână o ediție științifică Argezi: ediția G. Pienescu, publicată în 1980 la Cartea Românească. Îmi amintesc acest detaliu mărunț datorită culorii copertii. Dacă mă gândesc acum, cred că am fost impresionat.

Peste câțiva ani, am devenit studentul dânzei la Universitatea din Craiova. Doamna profesoară Negomireanu predă fonetică-fonologie, lexicologie și istoria limbii române literare. Era cel mai îndrăgit profesor, iar cursurile ei erau o încântare: vorbea întotdeauna liber

(uneori avea un fel de notițe cu informație excedentară) și discursul științific era cumva improvizat, promovând mereu idei originale. Ca metodă didactică, întreținea un dialog nemilos: te supunea unei „rafale” de întrebări ca să obțină răspunsul corect.

În primul an de facultate am participat la un concurs științific național. Din păcate, nimeni din grupul meu, coordonat de doamna profesoară, nu a obținut un loc fruntaș. Se ocupase special de noi: ore suplimentare de pregătire, răbdare și o mulțime de cărți. După concurs, pentru că eram foarte triști, ne-a consolată. A anunțat public că vom primi nota maximă la examenul de an, ca o formă de recunoaștere a efortului nostru. Ne-a lăudat și a fost solidară cu noi în ciuda

acestui eșec înșelător, adăugând că reușita științifică înseamnă pregătire permanentă, nu un rezultat întâmplător. Apoi a făcut un gest surprinzător, oferind fiecăruia un exemplar al capodoperei lui Heinrich Böll, *Portret de grup cu doamnă*. Personajul central al romanului este Leni Pfeiffer, o femeie puternică și inteligentă. Titlul cărții și personajul feminin sunt fie o coincidență superbă, fie un mesaj subtil pe care atunci nu l-am înțeles. Nici acum nu știu.

Pe vremea aceea, am făcut o „fotografie de grup”, un portret de grup cu mentorul nostru.

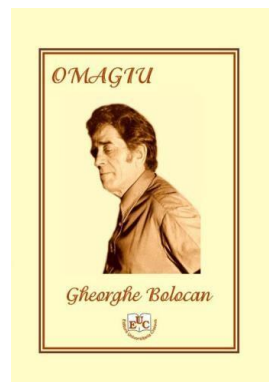
Doamna profesoară Negomireanu este o personalitate energetică și complexă. Pentru că i-am fost alături atâția ani, pot să afirm că domina întotdeauna auditoriul. Competența științifică, vocea calmă și sigură, calitatea discursului și stăpânirea de

sine erau esențiale. Înfățișarea impunătoare întregeste acest portret: este o doamnă rafinată și foarte frumoasă. Cu tot respectul cuvenit, era renumită pentru frumusețea ei și toată lumea, deopotrivă bărbați și femei, colegi și studenți, remarca public farmecul și eleganța ei.

Obișnuia să-mi facă surprize „bibliografice”. Lista cărților este lungă, dar îmi amintesc cu bucurie un dar special: volumul lui Carmen Vlad, *Sensul, dimensiune esențială a textului*, cu o dedicație personală. Dedicția este: „Domnului Dragoș Topală, acest «semn» care se vrea de bun augur pentru evoluția științifică viitoare a tânărului dascăl. Cu simpatie, Carmen Vlad. Cluj-Napoca, 27 oct. 1994”.

Uneori eram cam impetuos în relația noastră profesională, iar dânsa va înțelege cu siguranță cât de rău îmi pare acum. După o discuție contradictorie dură pe o temă științifică (pe vremea aceea aveam un fel de impertinență atotștiutoare), doamna profesoară m-a „pedepsit”: într-o zi, mi-a oferit volumul memorial Ion Coteanu pe care îl realizase cu trudă.

La încheiere, adaug gândul colegului Ovidiu Drăghici (care are și el motive întemeiate să fie recunoscător): Doamna Profesoară, asistenții dumneavoastră vă urează multă sănătate și vă felicită din suflet pentru întreaga carieră academică!

Dragoș Vlad Topală